

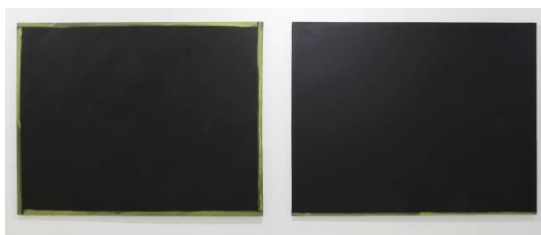
MEMÒRIA SOBRE L'ADQUISICIÓ DE LES OBRES SENSE TÍTOL, 1959, I 15-22.XI.78, 1978, D'ALFONS BORRELL DINTRE DE LA LÍNIA D'ADQUISICIONS D'ART DE POSTGUERRA I SEGONES AVANTGUARDES

L'empresa Prats Nogueras Blanchard S.L., ha ofert al Departament de Cultura les obres següents:

Objecte: Pintura
Títol: *S/T*
Autor: Alfons Borrell
Datació: 1959
Tècnica: Oli sobre tela
Mesures: 124,5 x 124 cm

Objecte: Pintura
Títol: *15-22.XI.78*
Autor: Alfons Borrell
Datació: 1978
Tècnica: Acrílic sobre tela, díptic
Mesures: 114 x 146 cm

Historia i context de l'obra

Les obres objecte d'adquisició són dues pintures de n'Alfons Borrell. La primera, *Sense títol*, és un oli sobre tela, de 124,5 x 124 cm i produïda el 1959. La segona obra, anomenada *15-22.XI.78*, és un díptic realitzat en acrílic sobre tela, de 114 x 146 cm creat l'any 1978.

Alfons Borrell (Barcelona, 1931 – Sabadell, 2020) fou un artista català, considerat com un dels màxims representants de la pintura abstracta a Catalunya. Formà part d'una generació de pintors que iniciaren el seu camí als anys cinquanta de manera rellevant. En el cas de Borrell aquesta via d'exploració va prendre, a mitjans d'aquesta dècada, un punt de no retorn en assolir el llenguatge de l'abstracció, un llenguatge que es va consolidar als setanta a partir d'una veu pròpia des d'on enunciar-se, optant per una posició conceptualment radical en un context políticament i social en clar retrocés conservador.

Importants seran els anys des dels inicis dels setanta fins a finals de la dècada dels vuitanta, ja que defineixen una de les èpoques més prolífiques de l'obra de

Borrell que marcaran els seus treballs posteriors; els setanta va ser la dècada on l'artista va desenvolupar el seu "estil personal" que avui dia són els característics de la seva obra. Un estil que es caracteritza per la tendència a una pintura plana i monocroma; la valoració de l'espai buit i silent; la presència sòbria i austera que ho impregna tot; i el protagonisme del color per davant i per damunt de la forma, un color que, com recordava Oriol Vilapuig, "ja no es manifesta com un atribut o accident sinó que assoleix la categoria de subjecte i substància".

Segons Valentín Roma en el text de presentació de l'exposició "Entrar al mar i sortir-ne blau" a la Galeria Joan Prats de Barcelona el gener de 2023, a l'obra *Sense Títol* de l'any 1959, l'artista assumeix, ja de manera definitiva, les gramàtiques de l'abstracte, s'observen unes formes vagament geomètriques que mesuren la part inferior de la tela, la presència de la qual descobreix una gran superfície silenciosa. No obstant això, l'interessant és que aquestes figures mantenen la qualitat d'estar i no estar alhora, són un tremolor amb el qual es rebutja el taxatiu, l'heroic o l'irreversible. I encara així, no veiem assajos ni provatures, es tracta d'aparicions que desautoritzen la pesadesa dels signes. És una obra amb un estil que es caracteritza per la tendència a una pintura plana i monocroma, la valoració de l'espai buit i silent, la presència sòbria. És un quadre buit, descolorit, cru, on apareixen a la part inferior, uns petits espais quadrats ennegrits amb restes gestuals.

Pel que respecta l'obra *15-22.XI.78* datada l'any 1978, citant a Valentín Roma: "Així, el doble impuls de delimitar l'espai per a des-jerarquitzar la mirada i d'entendre la superfície mitjançant un color que construeix, dona compte sobre un dels trets que caracteritzen el llenguatge de Borrell: la seva aproximació a cada obra com si aquesta fos el vocable d'una frase, és a dir, ateses les particularitats específiques i afrontant una panoràmica general, matisant el problema amb les inquietuds, sempre des d'una tessitura on tenen cabuda la constricció i el desplegament. D'aquesta manera podríem comprendre el díptic *15-22.XI.78*, l'escala del qual suposa una exhortació per a endinsar-nos en les seves textures. I és que quan els artistes aborden aquells formats que impliquen una distància física, un acostar-se i un separar-se per a veure, hi ha una cosa coreogràfica que opera en aquesta mena de peces, un cos que s'encarna, es mesura, es fa present i s'absenta."

Els quadres d'Alfons Borrell tenen la particularitat que ens conviden a la contemplació i a la quietud, silenci. Es caracteritzen per aquella línia fina que s'insinua a l'espai, i tot i la seva senzillesa fan que l'espai que s'observa sigui ric i ordenat a la vegada.

Encara que es considera un dels principals exponents de l'art abstracte en aquest país, amb un llenguatge radical i singular dins del seu context artístic, Alfons Borrell està poc representat a les institucions museístiques de referència, al contrari que artistes de la seva generació. És per aquest motiu que es considera que les seves obres encaixen perfectament amb el relat museogràfic del període de postguerra d'institucions com el MNAC o el MACBA.

Atès l'interès de l'obra, es creu convenient adquirir-la per tal que passi a formar part del fons patrimonial de la Generalitat de Catalunya. L'adquisició compta amb l'informe favorable de la Junta de Qualificació, Valoració i Exportació de Béns del Patrimoni Cultural de Catalunya, així com el seu preu, que es pot considerar del tot raonable.